

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **B.M.V.**, narozený dne ..., státní příslušnost Bulharská republika, naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková,

zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2019 č. j. MV-63851-3/OAM-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 10 466,50 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 7. 5. 2019 doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 10. 5. 2019 se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo

rozhodnuto o zastavení řízení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

2. V žalobě doplněné k výzvě soudu žalobce namítal, že žalovaný neprovedl dostatečné srovnání situace v zemi původu v době podání první žádosti a druhé opakované žádosti o mezinárodní ochranu z pohledu nových skutečností. Žalobce argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 6. 12. 2012 č. j. 3 Azs 6/2011-96. K vyhodnocení, zda nedošlo k podstatným změnám okolností vztahujícím se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 ne § 14a zákona o azylu, je dle žalobce zapotřebí zvážit, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žadatele, která by opodstatňovala novou žádost ve vztahu k řízení, v němž byla žádost meritorně posuzována. Žalovaný zcela nesprávně vztáhnul posouzení eventuální změny situace k řízení o druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, tedy k řízení z roku 2012, a nikoliv k řízení z roku 2001, kdy byla situace žalobce posouzena meritorně. Žalobce dále citoval rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2019 č. j. 9 Azs 185/2017-38, přičemž dle žalobce napadené rozhodnutí neobsahuje vyjádření se k eventuálním změnám v zemi původu v době mezi vydáním meritorního rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany a napadeným rozhodnutím, a proto nemůže pro nezákonnost obstát.
3. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě** ze dne 11. 6. 2019 uvedl, že žádost podaná žalobcem dne 24. 4. 2019 je již třetí v pořadí. V prvním řízení nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12, 13 odst. 1,2 a § 14 zákona o azylu a zároveň nebyly shledány překážky vycestování. Podruhé byla žádost žalobce shledána nepřipustnou podle § 10a písm. a) a řízení o azylu bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Žalovaný dále nesouhlasil s žalobní námitkou, protože posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s tvrzeními žalobce, která uplatnil ve všech předcházejících správních řízeních, tedy i v prvním řízení. Žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nebyla prokázána žádná změna okolností jeho případu, když ve své první i následujících žádostech uváděl totožné důvody, pro které žádal o mezinárodní ochranu. Žalovaný správní orgán odkázal na rozsudek NSS č. j. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004 s tím, že žalobcem uváděné důvody nejsou relevantními k přiznání mezinárodní ochrany ani k udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nesouhlasil s obsahem obecně formulovaných námitek, neboť nedokládají žalobcem namítané porušení zákonných ustanovení. Současně neshledal nové skutečnosti či okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by byl žalobce vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a ani takové nové skutečnosti žalobce neuvedl. Žalovaný vyjádřil souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. a neuplatnil nárok na náhradu nákladů řízení. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
4. Ze zasláního **správního spisu** bylo zjištěno, že žalobce byl rozhodnutím policejního orgánu ze dne 20. 4. 2019 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen zákon o pobytu cizinců), a za účelem realizace správního vyhoštění umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC) Balková. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 18. 4. 2019 byla při pobytové kontrole prováděné OKPE Praha kontrolována totožnost žalobce, který se prokázal cestovním dokladem - průkazem totožnosti Bulharské republiky a bulharským řidičským průkazem, oba průkazy byly vystaveny na jiné jméno a opatřeny vlastní fotografií žalobce. Tyto doklady žalobce vydával za pravé a vlastní. Protože hlídka pojala podezření, že předložené doklady jsou padělky, a že se žalobce na území ČR zdržuje nelegálně, byl ještě téhož dne eskortován na

stanici OPKPE Praha. Zde bylo následnou lustrací zjištěno pravá totožnost a státní příslušnost žalobce, dále, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob (ENO) s platností od 7. 7. 2003 na dobu neurčitou z důvodu trestu vyhoštění uloženého za trestný čin padělaní a pozměňování peněz Městským soudem v Praze dne 16. 11. 2000 rozsudkem č. j. 46 T 11/2000. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv povolení k pobytu a v rozporu s uloženým trestem vyhoštění. Z tohoto důvodu byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem zahájení řízení o správním vyhoštění jeho následné realizace. Dne 20. 4. 2019 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území ČR č. j. KRPA-156943-24/ČJ-2019-000022-ZSV v délce 10 let. Dne 24. 4. 2019 podal žalobce v pořadí již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, která nebyla odůvodněna.

5. **Napadené rozhodnutí ze dne 30. 4. 2019 č. j. MV-63851-3/OAM-2019** odůvodnil žalovaný tím, že dne 24. 4. 2019 podal žalobce třetí neodůvodněnou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice a žalovaný provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozích správních řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Ani správní orgán pak neshledal žádné nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozby vážné újmy. Žalovaný doplnil, že od první žalobcoví žádosti o mezinárodní ochranu se Bulharská republika stala členským státem EU, tedy je považována za bezpečnou zemi původu. Dále správní orgán uvedl, že od poslední žádosti žalobce nedošlo v Bulharské republice v rámci obecné politické a bezpečnostní situace k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení další opakované žádosti žalobce, což ani sám žalobce netvrdil.
6. Soud ve věci rozhodoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný ani žalobce nevyjádřili nesouhlas s takovým způsobem projednání.
7. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
8. Podle § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. *při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě.*
9. Podle § 11a odst. 3 věty první zákona o azylu *„Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.“*
10. Dle § 12 zákona o azylu se *„azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
11. Podle § 14a odst. 1 zákon a o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem,*

nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“

12. Podle § 14a odst. 2 zákon a o azylu „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
13. Žalobce v žalobě v podstatě namítal dvě věci, a sice že žalovaný neprovedl dostatečné srovnání situace v zemi původu v době podání první a druhé opakované žádosti o mezinárodní ochranu, a že nedostatečně posoudil, zda nedošlo k podstatným změnám okolností vztahujícím se k možnému pronásledování či k hrozbě vážné újmy podle § 12 a § 14a zákona o azylu.
14. K první námitce žalobce soud uvádí, že žalovaný posoudil situaci v zemi původu žalobce v období mezi druhou (opakovanou) žádostí žalobce z roku 2012 a nynější další opakovanou žádostí, kdy shledal, že v rámci obecné politické a bezpečnostní situace nedošlo k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Soud konstatuje, že z ustanovení § 11a odst. 3 nevyplývá, že je nutné posouzení s první meritorně vyřízenou žádostí. Naopak ustanovení § 11a odst. 3 říká „*s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností*“, z čehož lze vyvodit, že postačí, když správní orgán zhodnotí, zda nedošlo k podstatné změně okolností vztahujících se k § 12 a 14a zákona o azylu v období mezi posledním řízením o azylu, kde byla situace v zemi původu žalobce zkoumána, a nynější žádostí. Nadto soud konstatuje, že žalovaný provedl srovnání situace v zemi původu žalobce i v období mezi první žalobcem podanou žádostí o mezinárodní ochranu a poslední třetí žádostí žalobce, kdy uvedl, že od první žádosti žalobce se Bulharská republika stala členským státem EU, tedy je dle Protokolu o poskytování azylu státním příslušníkům členských států EU považována za bezpečnou zemi původu pro všechny právní a praktické účely ve vztahu k azylové problematice.
15. Žalobce v podané žalobě ani v další opakované žádosti o mezinárodní ochranu dostatečně konkrétně netvrdil ani důkazně nepodložil svůj názor o tom, že mu v Bulharsku hrozí pronásledování nebo vážná újma ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. S důrazem na individuální situaci žalobce, který je občanem Bulharské republiky, potažmo občanem Evropské unie, na kterého se vztahuje volný pohyb osob v rámci Schengenského prostoru, vyjma zemí, kde mu byl uložen trest vyhoštění nebo správní vyhoštění, nevidí zdejší soud překážky ve vycestování cizince. Namítá-li žalobce, že nechce vycestovat, jelikož má rodinu v Německu a přítelkyni ve Švédsku, uvádí zdejší soud, že nic nebrání žalobci následovat svou rodinu do Německa, či svou přítelkyni do Švédska v rámci práva volného pohybu osob v schengenském prostoru. Soud v tvrzeních žalobce nenalezl žádné indicie, že by bylo důvodné se domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že by mu hrozila vážná újma, jak jí definuje § 14a zákona o azylu.
16. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného, když sám nemá žádné zprávy o tom, že by v Bulharské republice docházelo k systémovým nedostatkům azylového řízení, že by žalobci po jeho vyhoštění do země původu hrozilo pronásledování nebo vážná újma ve

smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí pak soud neshledal nezákonným a v rozporu s žalobcem namítanými ustanoveními. Soud přezkoumal postup správního orgánu na základě uplatněným žalobních námitek a nenašel v jeho postupu pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný své úvahy dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil.

17. K žalobcem zmíněným rozsudkům NSS zdejší soud konstatuje, že nezastává stejný názor jako žalobce, že tyto zakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí, naopak má soud za to, že napadené rozhodnutí je v souladu s podmínkami v těchto rozhodnutích stanovených.
18. Lze shrnout, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem i s nařízením Evropského Parlamentu a Rady, podklady obstarané žalovaným byly vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dostačující. Žalovaný hodnotil vše, co v průběhu řízení vyšlo najevo, a své hodnocení řádně promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Naopak žalobce v žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti, se kterými by se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně nevypořádal.
19. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
21. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 26. 5. 2019, která je tvořena 3 úkony právní služby (tj. převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby a doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku) a 3 100 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. V případě úkonu doplnění návrhu na odkladný účinek žalobě soud přiznává polovinu částky podle § 11 odst. 2 advokátního tarifu, dále soud přiznává 3 paušální částky á 300 Kč dle § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu. Jmenovaný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, (§ 57 odst. 2 s. ř. s) a to ve výši 1 816,50 Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 10 466,50 Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet vedený č. 9504399001/5500 pod VS: 13719.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 10. července 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně